

**TAISTO PITKÄNEN
LÄHETYS- JA RUKOUSKIRJE 1/2011**

On taas tullut kirjeen kirjoittamisen aika. Venäjän työ jatkuu kaikista vaikeuksista huolimatta. Venäjän vankilaviranomaiset ovat estäneet meidän vankiloihin pääsyn jo puolitoista vuotta. Nyt kesällä 2011 meille on annettu vähän toivoa, että ovet vankiloihin vielä aukeaisivat, kunhan kaikki paperit ovat kunnossa. Olemme nyt käyneet n.1,5 vuoden aikana muissa kohteissa. Vierailulistallamme on ollut paikallinen kodittomien miesten asuntola, niinkuin myös narkomaanien kuntoutuskeskus. Kaksi lastenkotia, joissa olemme esittäneet lapsille jonkun Raamattuun perustuvan näytelmän. Muissa kohteissa olemme pitäneet hengellisen tilaisuuden, jossa myös minulla on ollut puheenvuoro.

Olen käynyt Pietarissa 18-25.02.11 helmikuussa ja matka alkoi odotetusti Haminasta. Matkasimme tuonne idän ihmemaahan jälleen kerran. Niin Suomen kuin Venäjänkin tullit meni ihan hyvin. Tullivirkailijat Venäjälläkin vain ohimennen vilkaisivat autoamme ja löivät leimat papereihin. Joskus voi olla niinkin, että kokoauton kuorma pitää purkaa ja punnita.

Saavuimme Viipuriin ja tulkkimme Hilda Taipale postitti jälleen paketteja ja kirjeitä ympäri Venäjää Viipurin postista. Osa porukastamme meni tapaamaan erästä henkilöä ja me muut jäimme autoon siksi aikaa. Yhtä-äkkiä pihalle tuli aivan ympärillä joku mies. Hän horjui puolelta toiselle ja kaatui siihen lumihankeen ja jäi siihen makaamaan. Ulkona oli tuolloin sentään melkein 20 astetta pakkasta. Me nostettiin mies pystyyn ja talutettiin sen kerrostalon ala-aulassa olevalle penkille istumaan. En sitten tiedä, että miten hän siitä sitten selvisi eteenpäin. Kävimme vielä Viipurissa syömässä ja sitten suuntasimme kohti Pietaria.

Saavuimme lopulta tuohon miljoonien elämäntarinoiden ja kohtaloiden metropoliin. Menimme ihan ensimmäiseksi Smolnan luostarin lähellä keskustassa sijaitsevaan kodittomien miesten asuntolaan vierailulle. Pidimme todistuskokouksen ja jokainen halukas sai puhua. Myös minä sain puheenvuoron ja kerroin heille, että miten Jumala on minua auttanut elämäni varrella. Miehet kuuntelivat kiinnostuneina ja jos oikein luin yleisön reaktioita, niin ehkä se jopa kosketti joitakin.

Tuli lauantai. Me veimme avustustarvikkeita Kollontai kadulla sijaitsevalle remontissa olevalle nuorisokeskukselle. Sitten vierailimme idäntyön pitkäaikaisen Valentina-tulkin luona hänen syntymäpäivillään. Kävimme myös erään toisen ystävämme luona vieraisilla. Tämän jälkeen menimme tapaamaan meidän tuttua pastori Igor Smirnovia hänen kotiinsa. Igorilla on ”Mirotvoret Rauhantuojat”-niminen seurakunta Pietarissa ja Riihimäen Idäntyö maksaa hänen palkkansa. Hänen välityksellään sain lahjoittaa Suomalaisten uskovien avustusta Pastori Pavelin narkomaanikeskukselle ja heidän perustamaansa seurakuntaan nimeltään ”Otkritje serdse avoin sydän”.

Seuraavaksi oli vuorossa katulasten tyttökoti ”Maasha-koti” Siinä kuulumisia vaihdettuamme aloimme valmistautua illan ohjelmaan. Esitimme evankeliumeihin pohjautuvan näytelmän Jeesus ja opetuslapset myrskyssä. Näytelmä meni ilmeisesti aika kohtuullisesti ja saimme näin viestittää evankeliumia näille ihmisten hylkäämille, vaan ei Jumalan hylkäämille lapsille. Minä sain pitää vielä loppurukoukset ja kyynelistä lapsien poskilla voi päätellä, että Jumalan rakkaus kosketti heitä syvästi.

Sunnuntai aamuna suuntasimme erään Larissa nimisen ystävän luo Pietarin Keltossa.(jossa on myös Inkerin kirkon koulutuskeskus) Veimme Larissalle vähän avustusta hänen tarpeisiinsa ja sitten suunnistimme Inkerin kirkon pääkirkkoon Mariankirkkoon Pietarissa.Siellä olimme Jumalanpalveluksessa, joka oli tulkattu myös suomeksi. Lopuksi kävimme kaikki vielä ehtoollisella joka erosi hieman helluntailaisesta tyylistä, mutta joka oli miellyttävä kokemus. Pääasia on kuitenkin Jeesuksen Ristikuolema ja Hänen meidän edestämme tekemä työ.

Porukka lähti Suomeen ja minä menin taas Aleksein ja Pavelin luo Pargalovoon majoitukseen. Tämän perheen emäntä Galina huolehti minun majoituksen ja ruokahuollon 12 pitkää vuotta. Hän kuoli viime joulukuussa ruokamyrkytykseen, jonka hän sai todennäköisesti syötyään ulkona Metro Prosveceniällä. Muistelen häntä ihan kyynelsilmin, kun muistan ne lukemattomat keskustelut minun huonolla Venäjän kielelläni, hän kun ei puhunut Suomea sanaakaan. Oli monta kertaa hoitavaa, kun kaikki ei aina mennyt oikeen hyvin ja oli mieli maassa. Galinan kanssa oli hyvä jutella ja me ymmärrettiin toisiamme monta kertaa ilman sanojakin. Jään kaipaamaan häntä. Hän oli hyvä ihminen!

Maanantaina oli vuorossa viisumin rekisteröinti.Tätä kirjoittaessani säädökset on muuttuneet niin, että viisumi täytyy rekisteröidä ainoastaan silloin, jos oleskelee venäjällä yli 7 arkivuorokautta (viikonloppuja ei siis lasketa) . Minun matkani kestää 6-7 arkipäivää plus viikonloppu. Elikä minun ei tarvitse rekisteröidä viisumia näitten säädosten mukaan eletessä. Mutta vielä helmikuussa suuntasin siis metro Prosvecenian kautta nevskille elikä pääkadulle (Nevski Prospekt) ja siellä turistifirmaan, joka suoritti rekisteröinnin. Jaoin trakuja Prosveceniällä ja nevskillä.

Tiistaina olin Prosveceniällä traktaatteja jakamassa ja keskustelemassa ihmisten kanssa.

Keskiviikkona pyhitin kaupassa käyntiin ja tulijaisten ostelemiseen Suomeen vietäviksi.

Torstaina kävin hakemassa valmistuneet rekisteröintipaperit nevskiltä. Jaoin trakuja myöskin tälläkertaa metrolla ja pääkadulla.

Perjantaina matkustin tänne Suomen maahan taas ja reissu oli heitetty.

Siunaavin terveisin lähettinne

Seuraava matka lokakuussa, jos Herra ssuo

Caritas Russia-Mission Association ry
Marjarinne 5 A 8
49460 Hamina

GSM 045-1148252

Raamattu: Olkaa aina innokkaat Herran työssä, sillä te saatte niittä, jos ette väsy!